meie ſõa-meeste püſſid, tükkid ja moõgad nende ſeas teinud. Agga meie Kinralid, Upſerid ja ſoldatid, kes ükskord ſeäl ollid ja tapluste ſeest üllejäid, piddi ikka ſiñna jäma, ja üht waewa tundma. Se läbbi tüddineſid nemmad kül ka ärra, ſeſt kes allati ikke al on, ſel tulleb ka wimaks tüddimus kätte. Ja wiis aasta teed, ollid nemmad jo piddand ſeäl ollema, kül tapluſſe ſees, kül märri peäl, ja keik ſuggust hädda piddid nemmad tundma, päwa pallawat, ja ö külma, ja hirmſa waenlaſega ühte puhko ſõddima. Meie ſuurte ſõa-laewattel olli ſeſamma luggu merre peäl. Meie Peälikud ollid ſeäl nendega kül immet teinud. Keik Turkide uhked laewad oklid otſa tehtud, ärrapõlletud, ja merre pohjaſſe maetud, ja meie käes olli ikka woimus olnud, ni mitto kord kui waenlastega merre taplus olli olnud. Ja ſe läbbi olli meil täis wallitſus Turki merre ja mitme ſarede üle. Weel tunnamullo ſüggiſe, kui eſſimeſt korda rahho ſeädmiſſe aeg olli otſa ſanud, mõtleſid Turkid kawwalusſega koggematta meie kaela peäle tulla, ja ollid ſure hulga laewaid ja laewa mehhi ſeält lähhedalt tinginud, mis niſammaſuggune rõõwli rahwas merre peäl olli, kui Tatarid Ma peäl. Nendega ollid Turkid ſallaja nou piddand, et nemmad ühtlaſe tahtſid igga poolt meie laewat-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1774, lk. 22